

Arrest

nr. 242 301 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat N. EL JANATI en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 2 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 16 mei en 18 juni 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 september 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerd Palestijns vluchteling afkomstig uit Beith Lahiya in Gaza. U bent op 4 december 1992 in Jemen geboren omdat uw beide ouders daar werkten als leerkrachten. In 1994 verhuisde uw gezin naar Gaza, waar u altijd bent blijven wonen. U bent na het middelbaar aan de al Aqsa universiteit IT gaan studeren. U studeerde van 2011 tot u in 2017 uw diploma bekwaam. Tijdens uw universitaire studies werkte u om uw studies te kunnen financieren, eerst in de bouw en de landbouwsector en later, nadat u uw rijbewijs behaald had, als taxichauffeur.

Op 16 maart 2018 werd een zogenaamde terugkeermars gehouden. Het volk werd door Hamas gestimuleerd om hieraan deel te nemen. De beelden van de vele slachtoffers die hierbij vielen, zouden u erg hebben aangegrepen. U begon in uw kennissen- en vriendenkring kritiek te uiten op Hamas en op de manier waarop ze van deze traditionele vreedzame terugkeermarsen een nationaal drama hadden gemaakt. Op 24 maart 2018 zou bij u thuis een oproepingsbrief zijn afgegeven aan uw vader. U zou zich de volgende dag hebben aangemeld bij het lokale politiekantoor. Daar zou men u eerst een tijd in een cel hebben laten wachten en vervolgens op een agressieve wijze hebben ondervraagd. Men zou te weten zijn gekomen dat u eerder kritiek had geuit op de terugkeermarsen en wilde achterhalen of u een spion was voor Israël of Fatah. U ontkende dit ten stelligste. Nadat u uiteindelijk een attest ondertekende waarin u beloofde nooit nog enige kritiek te uiten op de terugkeermarsen of op Hamas werd u terug in vrijheid gesteld. Op 30 maart vond opnieuw een terugkeermars plaats. Opnieuw vielen er een groot aantal slachtoffers, deze keer zelfs dodelijke. Bij het zien van deze beelden op televisie reageerde u erg verontwaardigd. U zou zich vrijwillig kandidaat hebben gesteld om bloed te geven. Die dag verkondigde u aan wie het wilde horen uw mening waarbij u opnieuw expliciet kritiek uitte op het fenomeen van de terugkeermarsen. Op 3 april rond 13.00 uur werd er opnieuw een oproeping voor u aan uw vader afgegeven. Toen u later die dag thuiskwam, zouden uw familieleden u hebben aangeraden om u niet aan te melden. U besloot hun advies te negeren want u vreesde dat men uw familie zou lastig gaan vallen als u niet op hun verzoek zou ingaan. Op 4 april meldde u zich aan op het lokaal politiekantoor. U diende even te wachten en vervolgens werd u geblinddoekt in een jeep vervoerd. Na een rit van ongeveer 15 minuten zou men u hebben laten uitstappen en vervolgens in een gebouw hebben laten binnengaan. U zou vernomen hebben dat men u naar de gebouwen van de interne veiligheidsdienst had gebracht. Men zou u hier vier dagen hebben vastgehouden, waarbij u regelmatig op agressieve wijze werd ondervraagd. Na deze vier dagen zou men u hebben vrijgelaten, opnieuw nadat u een belofte had ondertekend dat u zich niet meer zou inlaten met het uiten van kritiek op de terugkeermarsen. Na uw tweede vrijlating zou u besloten hebben uw land te ontvluchten. Op 29 april 2018 zou u met uw paspoort legaal het land uitgereisd zijn via de grensovergang van Rafah. Op 20 juli 2018 zou u vanuit Egypte legaal naar Turkije gereisd zijn. Op 29 juli 2018 zou u vanuit Turkije illegaal verder gereisd zijn naar Griekenland, waar u op 1 augustus 2018 aankwam. Op 17 september 2018 zou u vanuit Griekenland met een vervalste identiteitskaart naar België gereisd zijn, waar u op 17 september 2018 aankwam en u zich op 2 oktober 2018 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, een kopie van uw identiteitskaart, uw geboortecertificaat, uw geboorteakte, een uittreksel uit het bevolkingsregister, uw diploma van de universiteit, puntenlijsten van de universiteit. Verder legde u nog kopies voor van medische attesten van uzelf en van verschillende van uw familieleden zoals uw ouders, uw zus met een mentale beperking, uw broer [Mo.], uw broer [Mi.] die aan epilepsie lijdt en tenslotte uw twee neefjes die aan een zeldzame genetische ziekte lijden. Verder legde u nog de twee hierboven genoemde oproepingsbrieven voor, een arrestatiebevel waaruit blijkt dat u bij verstek tot tien jaar gevangenisstraf werd veroordeeld en nog een document waaruit blijkt dat jullie een schadevergoeding hadden bekomen voor oorlogsschade aan uw ouderlijk huis. U legde ook nog enkele foto's neer van slachtoffers van het geweld naar aanleiding van de terugkeermarsen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 79 en 80). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het *Ei Kott*-arrest (HJEU, C 364/11, *Ei Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde *Ei Kott*-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u twee keer bent gearresteerd door Hamas omdat u in het openbaar kritiek had geuit op de terugkeermarsen. Als gevolg hiervan zou u vrezes in geval van terugkeer vervolgd te worden. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u enerzijds liet optekenen sterk door Hamas te zijn gevisieerd waarbij u zelfs twee keer werd gearresteerd, maar dat u anderzijds wel degelijk legaal via de grenspost van Rafah uit Gaza bent gereisd, hoewel deze laatste onder controle staat van Hamas. U werd hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019. U haalde aan dat het vonnis waarbij u tot een gevangenisstraf van 10 jaar was veroordeeld nog niet was uitgesproken op het ogenblik dat u effectief de grenspost passeerde en stelde verder, in strijd met de algemene informatie, dat de grenspost van Rafah niet in handen was van Hamasleden, maar wel in handen van leden van Fatah. U lichtte toe dat u een zogenaamde tansiq (overeenkomst) had bekomen met Egyptische ambtenaren. Deze tansiq zorgde ervoor dat u probleemloos de grenspost van Rafah zou hebben kunnen passeren,

hoewel u in de periode kort vóór uw vertrek uit Gaza intensief geviseerd zou zijn geweest door Hamas. Uw verklaringen in dit verband zijn weinig geloofwaardig en bovendien in strijd met de objectieve informatie over Gaza.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u enkele opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegde in de loop van uw asielprocedure. Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen verder in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019 verklaarde u dat uw vader de eerste oproepingsbrief om 08.00 uur 's morgens had ontvangen. Hij zou u vervolgens hebben opgebeld. Aangezien u nog aan het slapen was, zou u de telefoonoproep van uw vader gemist hebben. Van zodra u wakker was geworden, zou u uw vader hebben teruggebeld en het nieuws hebben vernomen dat u werd opgeroepen door de politie (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 167 - 172). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2019 daarentegen verklaarde u dan weer dat uw vader de brief had ontvangen na 09.00 uur 's morgens en ook dat uw vader u opbelde, dat u onmiddellijk de telefoon opnam om dan vervolgens het nieuws van uw vader in verband met uw oproeping te vernemen. U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen in verband met de manier waarop jullie contact legden via de telefoon. Na deze confrontatie wijzigde u uw eerdere verklaringen en bevestigde u de versie zoals u deze had gegeven tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019 (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 13-21). Deze incoherenties alsook het gemak waarmee u uw verklaringen aanpast wanneer u op deze incoherenties gewezen wordt, doen twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Verder is het opmerkelijk dat u ten aanzien van het CGVS aanvankelijk stelt dat u kritiek uitte op de aanpak van de terugkeermarsen en dat u hierbij onder meer zei dat Hamas van een vreedzame mars een drama heeft gemaakt. Tijdens de eerste ondervraging zeiden uw ondervragers dan ook dat ze op de hoogte waren van wat u allemaal over hen had verteld (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 157). Later, wanneer u toelicht dat Gaza klein is en iedereen het onmiddellijk weet als je ook maar één woord fout zegt ('in Gaza zijn er geen geheimen'), nuanceert u dit evenwel: "Voor de duidelijkheid, ik heb nooit negatief over Hamas gesproken" (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 183-187). Dat u de ene keer stelt dat u het in uw kritiek specifiek over Hamas had en dit de andere keer ontkent, is hoogst merkwaardig.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u de ene keer beweert dat u na uw eerste arrestatie werd vrijgelaten in de ochtend, nadat de nachtschift gedaan was en het personeel naar huis keerde (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 189-190). De andere keer (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 52-54) stelt u dan weer dat deze eerste detentie eindigde "begin van de avond, begin van de middag, het was zeker niet in de ochtend". Dit is uiteraard zeer weinig coherent en roept eens te meer vraagtekens op bij uw geloofwaardigheid.

Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud van 18 juni 2019 beschreef wat er precies werd gezegd op het ogenblik dat u na deze eerste opsluiting terug was thuisgekomen, liet u het volgende optekenen: "Ik was lichtgewond door de slagen die ik kreeg. Het was te zien. Ze begonnen te spreken tegen mij, zo van wij moeten ons niet bemoeien" (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 55-60). Volgens deze versie van de feiten zou uw familie u aldus direct vermaand hebben en u aangeraden hebben geen kritiek meer te uiten op het regime van Hamas. Dit is vreemd, want volgens uw eerdere verklaringen waren zij op dat moment nog niet op de hoogte van de reden waarom u was opgesloten: ze zouden immers tijdens uw detentie getracht hebben om te achterhalen waarom u opgepakt was maar zouden hierop geen antwoord gekregen hebben (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vraag 22-26). Dat ze u aldus onmiddellijk zouden vermaand hebben bij uw vrijlating, is dan ook weinig aannemelijk. U werd hiermee geconfronteerd. U haalt aan dat u ten aanzien van het Commissariaat-generaal een samenvatting van het gebeurde vertelde en dat u in werkelijkheid eerst aan uw familieleden de reden van uw detentie toelichtte, alvorens ze u vermaanden. Dit is echter weinig ernstig.

U verklaarde verder dat u zich gedeisd hield in de dagen na uw vrijlating en dat u niets meer wilde zeggen over de terugkeermarsen om geen risico's te lopen. U verklaarde in dit verband: 'Ik moest ook verstandig zijn, ik ben geen domme mens om mij op deze manier weer in de problemen te brengen'. Maar onmiddellijk hierna verklaarde u dat u enkele dagen later deze redelijke houding van uzelf had opgegeven en terug openlijk kritiek begon te uiten op de terugkeermarsen aangezien u zo verantwoordigd was bij het zien van de beelden van de terugkeermars van 30 maart 2018 (zie notities

persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vraag 67). Het is op zijn zachtst uitgedrukt opmerkelijk te noemen dat u zo snel na uw opsluiting, waarbij u agressief werd behandeld naar aanleiding van uw kritiek op de terugkeermarsen en waarbij u uitdrukkelijk en schriftelijk beloofde ten overstaan van Hamasleden om in de toekomst niet langer kritiek te uiten, terug verviel in het openlijk bekritisieren van deze terugkeermarsen, temeer daar uzelf dit gedrag onrechtstreeks omschreef als onverstandig en dom (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 70).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u een opvallend tegenstrijdige verklaring aflegde in verband met het tweede belofteattest dat u diende te ondertekenen. Tijdens het persoonlijke onderhoud van 16 mei 2019 verklaarde u dat hierin het volgende was geschreven: 'ik [I.H.] beloof om geen kritiek meer te uiten en geen woord te zeggen over de terugkeermarsen anders zou ik de strafste straf ondergaan.' U voegde eraan toe dat ze met dit laatste bedoelen dat ze u in de knieën zouden schieten om u gehandicapt te maken (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 157). Tijdens het persoonlijke onderhoud van 18 juni 2019 verklaarde u daarentegen dat in dit attest was geschreven dat men het recht had u dood te schieten indien u zou blijven kritiek geven aan Hamas of op de terugkeermarsen. U werd geconfronteerd met uw verklaringen van het vorige persoonlijke onderhoud. U gaf vervolgens aan dat met 'de strafste straf' de dood werd bedoeld. Nochtans gaf u tijdens het vorige persoonlijke onderhoud aan dat hiermee bedoeld was dat men u in de knieën zou schieten. U repte toen met geen woord over 'dood schieten'. U verklaarde hierop dat u tijdens het vorige persoonlijke onderhoud had gezegd dat hiermee ofwel 'in de knieën schieten' ofwel 'dood schieten' werd bedoeld (zie notities persoonlijk onderhoud 18 juni 2019, vragen 94-104). Dit blijkt nochtans allerminst uit de notities van het vorige persoonlijke onderhoud. Deze opvallend tegenstrijdige verklaring ondermijnt andermaal uw algehele geloofwaardigheid.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelikheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert

zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA--Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige

schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Volgens uw verklaringen bent u UNRWA geregistreerd ondanks het feit dat uw vader een oorspronkelijke burger is van Gaza. U werd evenwel geregistreerd als UNRWA vluchteling op basis van uw moeder die destijds naar Gaza was gevlucht en daar werd geregistreerd als UNRWA vluchteling (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 79). U heeft na uw middelbaar onderwijs aan de al Aqsa universiteit Informatica-technologie gestudeerd van 2011 tot 2017 (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 83-85). Uw oudere zus en uw twee jongere broers hebben net als u gestudeerd aan de al Aqsa universiteit (zie notities persoonlijk 16 mei 2019, vraag 83). Uw oudste twee broers hebben gestudeerd aan privéuniversiteiten. Uw broer [F.] heeft farmacie gestudeerd, uw broer [Mo.] is burgerlijk ingenieur, uzelf bent ICT manager, uw jongere broer Ali is psycholoog, uw zus [N.] is ook psychologe en uw jongste broer [Ma.] is bezig met de studie bedrijfsbeheer (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 146 en 147). Vanaf het eerste middelbaar begon u naast uw studies ook al te werken. U heeft verschillende soorten werk gedaan, onder andere in de landbouw- en in de bouwsector. Vanaf uw achttiende zou u dan weer zijn beginnen werken als taxichauffeur in dienstverband. U bent dit laatste werk blijven doen tot enkele maanden vóór uw vertrek uit Gaza (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 87-91). Uw vader en moeder hebben respectievelijk gewerkt als leraar geschiedenis en lerares Arabisch in Yemen. Toen ze later terugkeerden naar Gaza zijn ze alle twee beginnen werken als ambtenaar. Uw vader werkte als gemeentelijk ambtenaar. Uw moeder werkte als ambtenaar voor het ministerie van sociale zaken. Na de machtsovername door Hamas in 2007 zijn ze hun loon blijven ontvangen van de Palestijnse autoriteit en dit tot op heden (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 104-112). U bevestigt dat de financiële situatie van jullie gezin vroeger redelijk goed was. Verschillende leden van uw familie hebben wel medische problemen. Uw zus [F.] is mentaal gehandicapt, uw broer [Ma.] lijdt aan epilepsie, uzelf en uw broer [Mo.] hebben nierproblemen, uw ouders hebben last van diabetes, hoge bloeddruk, gewrichtsontstekingen en in het geval van uw vader prostaatproblemen dan zijn er nog uw neefjes die een zeldzame ziekte hebben, waarbij ze bepaalde vetrijke voeding moeten vermijden (zie notities

persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 9-20). Het is pas nadat al deze medische problemen tezamen opdoken, dat jullie het financieel moeilijker kregen, aangezien de voorgeschreven medicijnen erg duur zijn. U verklaarde wel degelijk in aanmerking te komen voor materiële steun vanwege UNRWA en dit zowel in de vorm van voedselpakketten als in de vorm van medische steun. Dit laatste was evenwel beperkt tot medicijnen ter behandeling van diabetes en hoge bloeddruk (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 114-120). Na de pauze tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2019 lichtte u toe dat jullie door de medische problemen in jullie gezin een schuldenberg hebben opgelopen die om en bij de 30 000 dollar bedroeg. Nader doorvragen wees uit dat jullie deze schulden hadden uitstaan bij een bevriende tandarts en bij de broer van uw vader, een dokter. De reeds bestaande schuldenberg weerhield deze bevriende schuldeisers er klaarblijkelijk niet van om nog verder geld te blijven lenen aan uw familie met het oog op uw vlucht naar Europa, een extra schuld van om en bij de 11 000 dollar (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 132-144). U concludeerde zelf dat jullie door de medische problemen van verschillende familieleden inclusief die van uzelf, financiële problemen kregen, waardoor jullie met moeite in jullie levensonderhoud konden voorzien ondanks de materiële steun vanwege UNRWA in de vorm van voedselpakketten en medische ondersteuning. Evenwel door de steun vanwege een bevriend tandarts en vanwege uw oom, een dokter, slaagden jullie er alsnog in om in jullie levensonderhoud te voorzien (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vraag 152).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen,

voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geïsoleerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinaï. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd

dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd

Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten. (cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium "ernstige onveiligheid" een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term "ernstige onveiligheid" en "ernstige schade", besluit het CGVS dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie "Operatie Beschermde Rand" startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%)

of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto- artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens en uw universitaire studies. Deze zaken staan hier niet ter discussie. De verschillende medische attesten bevestigen de medische problemen van uzelf en van uw verschillende familieleden. Deze staan hier evenmin ter discussie en werden hierboven reeds besproken. De documenten in verband met de oorlogsschade aan jullie huis bevestigen dat op een bepaald ogenblik uw ouderlijk huis schade heeft opgelopen ten gevolge van de oorlog en ook dat hiervoor een schadevergoeding werd bekomen. Dit staat hier evenzeer niet ter discussie. De twee oproepingsbrieven en het arrestatiebevel waaruit blijkt dat u tot 10 jaar

gevangenisstraf werd veroordeeld, verwijzen naar uw individuele problemen in Gaza. Deze documenten kunnen niet weerhouden worden gelet op het feit dat de bovengenoemde individuele problemen, die hieraan ten grondslag zouden liggen, niet geloofwaardig werden geacht. Opmerkelijk is bovendien dat uw familie u niet op de hoogte zou hebben gebracht van dit arrestatiebevel, zelfs niet toen u in België was aangekomen in september 2018 en nog steeds niet toen u op 22 januari 2019 een eerste persoonlijk onderhoud had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat u hier nooit eerder melding van heeft gemaakt. U lichtte toe dat dit was omdat uw familie u niet ongerust wilde maken (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 24-26). Deze uitleg kan niet overtuigen aangezien u zich in België bevond en aldus in veiligheid. Wat er ook van zij, deze gerechtelijke documenten betreffen kopies. Kopies hebben weinig bewijswaarde en kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is. De foto's van de slachtoffers van de terugkeermarsen bevestigen dat er naar aanleiding van de terugkeermarsen slachtoffers zijn gevallen. Dit betreft algemene informatie die hier evenmin ter discussie staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1A en 1D van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

3. Nieuwe stukken

3.1. De verwerende partij maakt op 25 augustus 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt.

Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 6 maart 2020;
- COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020;
- COI Focus “*Palestine. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij volgende stukken voegt:

- certificaat van UNRWA waarin wordt bevestigd dat hij niet bij UNRWA is geregistreerd;
- kopie van een volmacht van de vader van verzoeker aan een advocaat in Gaza om in beroep te gaan tegen het vonnis dat hem tot 10 jaar gevangenisstraf veroordeelt;
- kopie van het verzoek in beroep;
- kopie van het vonnis waarbij verzoeker tot 10 jaar gevangenisstraf wordt veroordeeld;
- kopie van een certificaat van goed gedrag waarin wordt bevestigd dat verzoeker bij vonnis van 17 mei 2018 is veroordeeld tot 10 jaar gevangenisstraf.

4. Beoordeling

4.1. De bestreden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus steunt op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

4.2. De kernvraag is hier of verzoeker valt onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker legt ter terechtzitting middels een aanvullende nota een certificaat van UNRWA van 30 augustus 2020 neer, waarin wordt geattesteed dat hij niet geregistreerd is bij dit agentschap (*“is not registered with UNRWA”*). De bewijswaarde van dit document wordt in deze stand van zaken niet betwist.

Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor bij het CGVS het volgende verklaard op de vraag of hij geregistreerd is bij UNRWA: *“Dit moest ik wel verduidelijken mijn vader is Gaza burger en daarom heeft hij geen rechten op UNRWA maar mijn moeder behoort tot de vluchtelingen en daarom werden wij wel geregistreerd bij UNRWA. De kaart staat op naam van mijn vader maar het is dankzij mijn moeder want zij is de vluchteling.”* Op de vraag of alle kinderen UNRWA-geregistreerd zijn, antwoordde verzoeker: *“Ja maar wie trouwt staat niet meer op de kaart van de moeder alleen ongehuwden blijven op de kaart mijn gehandicapte zus, mijn jongere broer en ik.”* (AD CGVS, stuk 15, gehoorverslag I, p. 6, vragen 79 en 80).

In het gehoorverslag kan verder worden gelezen:

“81) Bent u naar UNRWA scholen gegaan? Nee, ik heb er twee jaar gestudeerd in de privéschool el baath al rahman: alleen de eerste twee jaar: dat was een privé school en dan heb ik gestudeerd in beith lahiya school tot het middelbaar (overheidsschool)

82) Waarom niet op een UNRWA school gezeten? Het is afhankelijk van mijn vader en mijn vader was niet UNRWA geregistreerd, nu recent is het veranderd want iedereen mag naar UNRWA scholen gaan in mijn tijd was het nog niet toegelaten.”

(...)

115) Jullie zijn UNRWA geregistreerd buiten uw vader hebben jullie steun gekregen voor die medische problemen? Ja om de drie maanden voedselhulp, maar naar het aantal van de mensen die op de kaart staan.

116) Voor de medische problemen van de verschillende familieleden? Nee geen steun, wel medicijnen voor de diabetes en voor de bloeddruk, maar enkel voor mijn moeder trouwens. Mijn broer bijvoorbeeld die hoge bloeddruk heeft die krijgt geen medicijnen van hen want hij staat niet op de kaart hij is getrouwd.

117) Krijgt hij dan geen eigen UNRWA kaart? Hij heeft er geen recht op

118) Heeft hij dan geen eigen kaart? Nee want zijn vader moet vluchteling zijn om recht te krijgen op zo' aparte kaart.

119) *Uzelf u stond nog wel op de kaart via uw moeder: kreeg u eventueel hulp voor uw medisch probleem? Nee*

120) *Hoe komt dat? Zoals ik juist heb verteld is het enkel voor bloeddruk en suikerziekte maar dus niet voor mijn medisch probleem.*

121) *Bent u met uw medisch probleem naar een UNRWA dokter gegaan? Ja ik ben gegaan*

122) *En wat kreeg u dan te horen? Ik ging op consultatie bij de dokter en ik kreeg enkel visolie en de dokter in Egypte zei dat heeft geen zin dat brengt niets op. Mijn broer ging af en toe op onderzoek. Volgens de vroege onderzoeken functioneert mijn linker nier niet goed omwille van de filtratie na onderzoek hier in België was ik in shock want de dokter nam een foto van mijn nier en het bleek dat ik een eiste heb bovenop mijn nier richting mijn hart. Ik moet 20 keer per dag naar het toilet. Ik heb het vandaag lang opgehouden."*

De Raad acht deze verklaringen op zich niet duidelijk genoeg om uit te maken of verzoeker UNRWA-geregistreerd is. Hij verwijst de ene keer naar de kaart van zijn vader, en de andere keer naar deze van zijn moeder. Over een eigen UNRWA-kaart spreekt verzoeker niet, hij geeft enkel aan dat hij als ongehuwde op de kaart van zijn moeder is blijven staan. Verder blijkt dat zijn broer, die wel is gehuwd, geen eigen UNRWA-kaart kan krijgen omdat hun vader geen Palestijnse vluchteling is. Wat er ook van zij, in elk geval staat vast dat verzoeker geen UNRWA-kaart of een kopie daarvan heeft voorgelegd.

Wat betreft de vraag of verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt, wordt in de bestreden beslissing slechts summier gemotiveerd als volgt: *"Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie notities persoonlijk onderhoud 16 mei 2019, vragen 79 en 80). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties."*

Uit de UNHCR *"Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees"* van december 2017, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, volgt dat enkel bepaalde groepen van Palestijnen onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D van het VN Vluchtelingenverdrag zouden vallen. Uit dit document blijkt verder dat niet elke Palestijn die de bijstand van UNRWA geniet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt. Tevens blijkt dat het gegeven dat een Palestijn niet UNRWA-geregistreerd is, niet betekent dat deze Palestijn niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Bolbol, pt. 45-47). Ten slotte blijkt dat voor afstammelingen van vrouwelijke Palestijnse vluchtelingen, zoals verzoeker, de situatie niet eenduidig is.

Heden blijkt dat verzoeker niet geregistreerd is bij UNRWA en dat hij de zoon is van een oorspronkelijke Gazaan en een Palestijnse vluchteling.

Het staat dan ook niet langer vast dat verzoeker kan worden omschreven als *"een UNRWA geregistreerd Palestijns vluchteling"*, zoals dit in de bestreden beslissing gebeurt.

4.3. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad in deze stand van zaken niet uitmaken of verzoeker onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het VN Vluchtelingenverdrag valt. Een nader onderzoek dringt zich op. Het verweer ter terechtzitting dat verzoeker niet aantoonde dat hij valt onder artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden gevolgd. Het is aan de verwerende partij om haar beslissing te steunen op de juiste juridische gronden.

Gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 september 2019 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES